

DANIEL ERNESTINA

OMUL CARE A MUȘCAT UN CÂINE

sau

**NU SE MAI POARTĂ
FEMEILE FRUMOASE**

București, 2025

Omul care a mușcat un câine sau Nu se mai poartă femeile frumoase
ISBN: 978-630-307-106-0

Editor: Roxana MĂCIUCĂ
Design copertă: Aurelian LEAHU
Redactare: Ines SIMIONESCU
DTP: Daniela PASCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ERNESTINA, DANIEL

Omul care a mușcat un câine sau... nu se mai poartă femeile frumoase /
Daniel Ernestina. - București : Neverland, 2025

ISBN 978-630-307-106-0

821.135.1

Autor: Daniel Ernestina

© 2025 pentru prezenta ediție: Editura Neverland

Această carte este protejată prin copyright și nu poate fi reprodusă,
parțial sau integral, fără permisiunea scrisă a deținătorului drepturilor de autor.

Editura Neverland este membră a Grupului Editorial Universul Juridic

Tel.: +40 21.314.93.15; +40 790 557 986

editura@neverland.ro

www.neverland.ro

www.facebook.com/editura.neverland

Comenzi online:

Librăria UJmag

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

www.ujmag.ro

www.facebook.com/ujmag

I

1

Doamna Robinson, Emily Robinson, era din ce în ce mai nefericită. Simțea că soțul ei, Cristopher Robinson, era tot mai rece și mai distant. Ori are o amantă, gândea femeia, ori este din cale-afară de absorbit de afaceri. Nu era încântată nici de prima, nici de a doua variantă, așa că sub presiunea geloziei și a hormonilor, desigur, a hotărât ca înainte de a ceda insistențelor unui tânăr admirator, să îl provoace cum se pricepea ea mai bine. Se așeza în fața lui în poziții văzute prin filmele deocheate, purta o lenjerie de un roșu extrem de strident, încerca să-l îmbrățișeze, ba chiar să-l sărute, dar el o respingea de fiecare dată extrem de nepoliticos.

— Nu vezi că te-ai făcut cât o vacă?

Sărmana Emily era conștientă că a trecut de patruzeci de ani și are la activ două nașteri, dar nici Cristopher al ei nu mai era ca la prima lor partidă de sex. Rănită în orgoliul său de femeie frumoasă, doamna Robinson a decis că nu este cazul să se resemneze atât de ușor și nici să-și lase bărbatul nepedepsit.

După numai câteva zile, doamna a revenit la domiciliu dimineața devreme cu fața acoperită de un zâmbet lasciv, cu privirea ușor visătoare, mergând de parcă ar fi dansat legănat și oftând la intervale aproape egale. Domnul Robinson a observat fără efort schimbarea, așa că a întrebat curios:

— Unde-ai fost, madam?

— La taur, boule! a răspuns Emily fericită.

A doua zi, femeia n-a mai apărut pe acasă. A treia zi, la fel, a patra zi, la fel, așa că la un moment dat unul dintre copii a dorit să știe unde e mama.

— La abator! a răspuns cu seninătate iubitul ei soț, afișându-și pe chip triumfătorul zâmbet al răzbunării.

2

Deși evreu, Abraham visa obsesiv că este judecat la Nürnberg și asta în ciuda faptului că procesul a fost finalizat cu mult înainte ca el să se nască. Vedea ca prin ceață celebra Sală 600 cu cele patru candelabre mari, prezidiul de nouă judecători cu două uși enorme în spatele completului de judecată și crucea uriașă dintre ele. Vedea obsesiv cele două cupole mari de marmură verde, dar mai ales boxa acuzaților din dreapta procurorului Jackson.

De fiecare dată, acest coșmar începea cu raportul doctorului Tunbridge care spunea că în unanimitate comisia de psihiatri pe care o conduce a stabilit că pacientul Gustav Krupp von Bohlen nu este în măsură să urmărească o dezbatere la tribunal.

Apărătorul acuzatului Krupp specula imediat concluzia experților psihiatri, repetând ca un papagal „acuzatul nu este, în consecință, conștient“, replică la care un jurnalist acreditat comentează obraznic „nici n-a fost“, iar procurorul Jackson cere să fie adus în boxa acuzaților, în locul domnului Gustav Krupp, fiul industriașului.

În acel moment, doi gardieni voinici îl aduc în fața instanței pe bietul Abraham, care se apără de fiecare dată spunând că el nu fabrică arme. E un biet savant..., la care domnul judecător Lawrence îi răspunde că domnul Krupp

s-ar fi putut apăra invers, afirmând că nu inventează arme, el face doar ce inventează alții...

Aici, tânărul savant se trezește ud learcă de sudoare, tremurând și strigând ca din gură de șarpe: Nu fabric arme!... Nu fabric arme!...

În mod obișnuit, este singur în micul său apartament, doar că de data aceasta, alături de el în camera de hotel, chiar întinsă pe pat lângă dânsul, respiră, se mișcă, zâmbește fascinant o brunetă superbă care îi șterge cu mare grijă sudoarea de pe față, apoi îl sărută pe frunte, așa cum face o mamă cu puiul ei speriat.

— Iubito, bâiguie Abraham, tocmai am avut un coșmar...

— De ce mă trezești, visam atât de frumos..., răspunde femeia.

— Iubito, am visat că eram arestat. Mă judecau la Nürnberg, într-o sală imensă...

— Nürnberg!?! Unde vine asta?

— În Germania.

— Ce să cauți tu în Germania? Mai lasă prostiile și sărută-mă

El o sărută aiurea, ca un copil de grădiniță care își pupă mama înaintea culcării.

— De ce așa de rece? Dacă tot m-ai trezit...

— La Nürnberg au fost judecați criminali de război!

— Au fost? Atunci înseamnă că totul s-a terminat.

— Ai dreptate, totul s-a terminat.

Apoi, sărmanul Abraham oftează lung și zgomotos, abandonându-se îmbrățișărilor femeii.

3

Deși modern, eficient, spațios și plin de lumină, terminalul era stresant din cauza numărului îngrozitor de mare de pasageri care mișună în ori printre restaurante, magazine duty-free și lounge pentru pasageri premium.

Un bărbat înalt, athletic, brunet, îmbrăcat impecabil, traversa cu mișcări ușoare spațiul imens care ducea spre ieșire. Trăgea distrat după el un troller micuț asortat la costum. Era, în mod evident, magnet pentru privirile doamnelor din zona de așteptare, numai că una dintre frumoasele doamne prezente a făcut mai mult decât să-l privească. Venindu-i din spate, toată numai iubire și bucurie imensă, îl ajunge din urmă, îl bate încet pe umărul stâng, apoi când el se întoarce mirat, îi sare în brațe și îl sărută lung, așa cum face o femeie îndrăgostită atunci când își revede iubitul după ce a fost despărțită multă vreme de el.

Bărbatul, șocat în prima secundă, încearcă elegant să evadeze din brațele doamnei, apoi, evident fermecat de sărut, intră în jocul femeii, abandonându-și trollerul pentru a putea s-o cuprindă cu ambele brațe.

Frumoasa doamnă simte și ea nevoia să-și prelungească „sezonul plăcerii“, așa că se lipește mai strâns de bărbat, părând extrem de hotărâtă să-l sărute până când îl sufocă. Dacă cei doi protagoniști ar fi fost pe un platou de filmare, acest sărut ar fi fost cu certitudine premiat cu un Oscar.

Atunci când, în sfârșit, buzele îndrăgostiților care nu se cunosc reușesc să se dezlipească, ochii celor doi își mulțumesc reciproc. Abia după aceea figura Călătorului afișează un zâmbet mirat.

— Cred doamnă...

— Că nu vă vine să credeți. Mi s-a întâmplat un lucru destul de neplăcut pentru o femeie frumoasă. Dă-mi o mână de ajutor.

— Nu sunt convins că pot, dar...

— Am încercat să-i fac o surpriză soțului meu. Fără să-i spun nimic la telefon, am venit să-l aștept. Surpriza mi-a oferit-o el. Iată!

Călătorul privește mirat în direcția indicată de ciudata necunoscută, întârzie cu privirea pe o pereche care se desprindea, într-adevăr, din peisaj nu atât datorită bărbatului îmbrăcat după ultimul răcnet al modei, cât datorită femeii, mult mai tânără decât el. Superbul manechin atârnat de brațul împlânzitorului de zâne nu putea fi trecut cu vederea. Dacă nu era Miss Univers, cu siguranță ar fi trebuit să fie.

— Îl aștepta așa cum vezi o persoană despre care nu știam că există.

— Și tot nu înțeleg cu ce vă pot ajuta.

— Nu vreau să-i ofer satisfacții ușoare. M-a observat și vreau să creadă că pe tine te așteptam.

— Credeți că o să meargă?

— Poate da, poate nu. Dar trebuie să mă ajuți într-un fel. E destul de penibil.

Călătorul zâmbește distrat. Învăluie femeia, care se lipise disperată de el, cu o privire caldă, ca un părinte care-și alintă

copilul preferat sau ca un înțelept îndrăgostit care e gata să-i îndeplinească iubitei orice dorință.

— Și dacă mă va provoca la duel?

— Duel!?! În secolul ăsta?! Astăzi nu se mai omoară decât pe la spate.

Între timp, Făt-Frumos cel Elegant și Miss Univers Neo-ficial ieșiseră din aeroport, urmând, evident, să urce în taxi. Disperată, misterioasa femeie se întoarce fulgerător către bărbatul pe care tocmai îl acostase:

— Urmăriți-o, urmăriți-o! Vreau să știu cine este.

Bărbatul ezită.

— Vă rog! Vă implor!

Călătorul o învăluie cu privirea senină și caldă, apoi zâmbește așa cum numai mama îi zâmbește copilului său nou-născut.

— OK! Unde vă pot găsi după ce o ucid?

Schimbă în grabă cărțile de vizită, apoi se despart, femeia agitată la culme, bărbatul enervant de calm, lumea indiferentă.